

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 22 0 P 054343 23 Rev
Sarajevo, 20.02.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Mirsade Čaušević-Dučić, kao predsjednice vijeća, Jasminke Kubat i Svjetlane Milišić-Veličkovski, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1. Z.G., sina T. i 2. V.G., kćeri V., oboje iz S.M., ..., koje zastupa punomoćnik Adil Draganović, advokat iz Sanskog Mosta, protiv tužene G.E., udova M. iz S.M., ..., koju zastupa punomoćnik Marija Stanković Vukmirici, advokat iz Prijedora, radi predaje u posjed stana po tužbi tužitelja, vrijednost spora 40.000,00 KM, te radi sticanja prava vlasništva dosjelošću po protivtužbi tužene, odlučujući o revizijama tužitelja i tužene protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj: 17 0 P 054343 23 Gž od 03.05.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.02.2024. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija tužitelja se usvaja drugostepena presuda preinačava tako što se žalba tužene odbija i prvostepena presuda u stavu prvom izreke potvrđuje.

Obavezuje se tužena da tužiteljima nadoknadi troškove sastava revizije u iznosu od 1.442,61 KM u roku od 30 dana od dana prijema prepisa ove presude.

Revizija tužene se odbacuje.

Odbija se zahtjev tužene za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sanskom Mostu broj: 17 0 P 054343 21 P od 12.12.022. godine stavom prvim izreke naloženo je tuženoj da se iseli iz stana tužitelja u Ulici ..., ulaz..., stan broj ..., sprat ..., a koji se sastoji od jedne sobe, kuhinje i pomoćnih prostorija u ukupnoj površini od 33,00 m², sa pripadajućim dijelom zajedničkih dijelova i uređaja zgrade koji služe zgradi kao cjelini i pripadajućim dijelom zemljišta koje pripada zgradi, a na kojoj je zgrada sagrađena, označeno kao k.č. br. 616/2, objekat kuća i zgrada, površine 332 m², upisana u Pl. br. 756 K.O. S.M. u knjizi položenih ugovora br. ..., te isti slobodan od ljudi i stvari da preda u posjed tužiteljima u roku od 30 dana po pravomoćnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja, te obavezana da tužiteljima nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.726,00 KM, a sve u roku od 30 dana.

Stavom drugim izreke odbijen je kao neosnovan protivtužbeni zahtjev tužene kojim je tražila da se utvrdilo da je tužena po osnovu odražaja i sporazumom sa tužiteljima stekla pravo vlasništva na stanu koji se nalazi u S.M. Ulica..., stan br. ..., ulaz ... sprat ..., a koji se sastoji od jedne sobe, kuhinje i pomoćnih prostorija u ukupnoj površini od 33,00 m², sa pripadajućim dijelom zajedničkih dijelova i uređaja zgrade koji služe zgradi kao cjelini i pripadajućim dijelom zemljišta koje pripada zgradi, parceli na kojoj je zgrada sagrađena, a označena kao k.č. br. 616/2, objekat kuća i zgrada, površine 332 m², upisana u Pl. br. 756 K.O. S.M. u knjizi

položenih ugovora br. ..., što su tužitelji dužni priznati i trpjeti, da se u javnoj evidenciji tužiteljica na osnovu ove presude upiše kao vlasnik na gore navedenom stanu sa dijelom 1/1, te odbijen zahtjev za naknadu troškova postupka.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj: 17 0 P 054343 23 Gž od 03.05.2023. godine žalba tužene je djelimično uvažena i prvostepena presuda preinačena u stavu prvom izreke na način da su tužitelji odbijeni sa tužbenim zahtjevom (za iseljenje tužene i predaju u posjed stana, sa podacima stana bliže navedenim u prvostepenoj presudi), dok je u ostalom dijelu žalba tužene odbijena i prvostepena presuda potvrđena u stavu drugom izreke kojim je odbijen protivtužbeni zahtjev tužene za utvrđenje prava vlasništva na predmetnom stanu, te određeno da svaka stranka snosi svoje troškove nastale u prvostepenom postupku.

Istom presudom naloženo je tuženoj da tužiteljima naknadi razmjerni dio parničnih troškova za sastav žalbe u iznosu od 675,00 KM u roku od 30 dana od dostave presude, a odbijen preostali dio zahtjeva za naknadu troška u iznosu od 675,00 KM.

Protiv drugostepene presude reviziju su blagovremeno izjavili tužitelji i tužena.

Tužitelji drugostepenu presudu pobijaju u odnosu na odluku o tužbenom zahtjevu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači tako da se žalba tužene odbije i prvostepena presuda potvrdi, uz naknadu troškova cijelog postupka uvećanim za troškove sastava revizije u iznosu od 1.442,61 KM, ili da se drugostepena presuda u pobijanom dijelu ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Tužena drugostepenu presudu pobija u odbijajućem dijelu odluke o protivtužbenom zahtjevu, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, drugostepena presuda u pobijanom dijelu preinači tako da se protivtužbeni zahtjev usvoji u cijelosti, uz obavezivanje tužitelja na naknadu troškova cijelog postupka uvećanim za troškove sastava revizije u iznosu od 1.233,00 KM, ili da se obje nižestepene presude u pobijanom dijelu ukinu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Odgovori na revizije nisu podneseni.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama razloga propisanih odredbom člana 241. stav 1. i 2. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je odlučio:

Revizija tužitelja je dopuštena i osnovana.

Predmet spora po tužbi tužitelja je zahtjev za iseljenje i predaju u posjed stana u Ulici ..., ukupne površine od 33,00 m², dok je predmet spora po protivtužbi tužene zahtjev za utvrđenje da je tužena po osnovu održaja i sporazumom sa tužiteljima stekla pravo vlasništva na tom stanu, sa zahtjevom tužene za upis prava vlasništva na istom u javnim registrima.

U postupku pred nižestepenim sudovima u bitnom je utvrđeno da su tužitelji upisani kao suvlasnici predmetnog stana sa po ½ dijela; da je tužena zajedno sa suprugom dobila predmetni stan na korištenje od tužitelja 1998. godine dok se ne snađu i neriješe svoje stambeno pitanje; da je suprug tužene umro 2021. godine; da nakon smrti supruga tužena ostala u stanu

¹ "Službene novine F BiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

gdje stanuje i danas; da su odnosi tužitelja i tužene se pogoršali nakon smrti njenog supruga koji je bio brat tužitelja; da je tužena u predmetni stan vršila određena ulaganja; da tužena smatra da je dosjedanjem, odnosno protekom vremena, te ulaganjem u stan stekla pravo vlasništva na istom; da iz iskaza svjedoka S.K. i J.G. proizilazi da su tužitelji dali na korištenje predmetni stan suprugu tužene M. i njegovoj porodici dok se ne snađu, te da se nije radilo o zamjeni nekretnina, odnosno parcele M., za stan Z. kako je to tužena tvrdila tokom postupka; da ni jedan izvedeni materijalni dokaz, a ni iskazi saslušanih svjedoka ne potvrđuju tvrdnje tužene da je ona po osnovu zamjene nekretnina -zemlje za stan, stekla u vlasništvo predmetni stan, nego dokazi potvrđuju da je majka tužitelja njemu Ugovorom o poklonu poklonila zemlju; da tužena smatra da predmetni stan čini njen dom jer se u njemu nalazi od 1998. godine, pa kako je očekivala da će on njoj pripasti u vlasništvo, da po tom osnovu ima pravo da u njemu i dalje nastavi živjeti i stanovati.

Prvostepeni sud je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja za iseljenje i predaju u posjed predmetnog stana uz obrazloženje, da su tužitelj Z.G. i umrli M.G. - suprug tužene bili braća, da je logičan zaključak da je tužitelj želio pomoći svom bratu dok se ne snađe, zbog čega mu je i dao stan na korištenje, da je stan dakle dat na korištenje do opoziva, što je tužena znala, pa da isti stan nije mogla smatrati svojim domom, niti na temelju toga izvoditi svoje pravo vlasništva na istom.

Odbija i protivtužbeni zahtjev tužene, uz obrazloženje da je tužena znala da je stan vlasništvo tužitelja i da su joj tužitelji stan dali na privremeno korištenje jer oni žive u inostranstvu, u kojim okolnostima tužena i nije mogla stan posjedovati kao da je vlasnik stana, jer je znala da ona to nije. Kako uvjet dosjelogosti je samostalan posjed, kojega tužena nije imala, nalazi da nije imala uvjete ni za redovnu niti vanrednu dosjelogost na predmetnom stanu u smislu odredbe člana 58. Zakona o stvarnim pravima.

Odlučujući o žalbi tužene, drugostepeni sud nalazi za pravilnim stav prvostepenog suda da na strani tužene nema uvjeta za stjecanje vlasništva na osnovu dosjelogosti, u smislu člana 58. Zakona o stvarnim pravima, zbog čega žalbu tužene u ovom dijelu odbija i prvostepenu presudu potvrđuje.

Međutim, drugostepeni sud nalazi da je žalba tužene osnovana u odnosu na odluku o tužbenom zahtjevu, zbog čega žalbu uvažava i prvostepenu presudu u ovom dijelu preinačava na način da odbija tužitelje sa tužbenim zahtjevom za iseljenje i predaju u posjed predmetnog stana. Po stavu drugostepenog suda predmetni stan i ako je vlasništvo tužitelja, je dom tužene, s obzirom da je u njemu sa porodicom živjela unazad 20 godina, a i da danas živi u njemu, pa da se u smislu člana 8. Europske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, ne može tražiti iseljenje tužene, zbog čega odbija tužbeni zahtjev tužitelja.

Takav pravni stav drugostepenog suda nije pravilan niti na zakonu zasnovan, zbog čega osnovano tužitelji u reviziji prigovaraju pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Prema članu 8. stav 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Službeni list BiH", broj: 6/99, u daljnjem tekstu: Konvencija) svako ima pravo na poštivanje svog privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja. Stavom 2. istog člana je propisano da se javna vlast neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je to u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprečavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih.

Može li neka od propisanih iznimki iz člana 8. stav 2. Konvencije opravdati miješanje javne vlasti u pravu na dom, prosuđuje se primjenom testa razmjernosti na okolnosti konkretnog slučaja, kojeg je drugostepeni sud primijenio, ali ga nije pravilno ocijenio.

Naime primjenom testa razmjernosti u konkretnom predmetu bilo je potrebno odgovoriti na pitanja je li predmetni stan dom tužene, bi li nalog za njeno iseljenje predstavljalo miješanje u pravo na poštovanje doma, te je li takvo miješanje odnosno prisilno iseljenje tužene u skladu sa zakonom, ima li legitimni cilj ili je nužno u demokratskom društvu.

Kod testiranja da li tužena ima pravo na dom, trebalo je poći od toga da je tužena od dana useljenja znala da nije imala legitimna očekivanja da će to biti njena imovina, niti dom. Od useljenja je znala da je to imovina tužitelja, i da joj je dato korištenje da se pomogne dok se ne snađe, pa iz toga nije mogla graditi niti crpiti legitimna očekivanja da će joj tužitelji prenijeti u vlasništvo taj stan, tražeći od tužitelja isto nakon smrti supruga, što je poremetilo njihove međusobne odnose i dovelo do traženja iseljenja, upravo zbog takvih pretenzija tužene, pa predmetni stan stoga u okolnostima konkretnog slučaja se ne može smatrati „domom” tužene u smislu člana 8. stav 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (identičan stava zauzet u Odluci o dopustivosti i meritumu broj: U - 17/03 od 17. svibnja 2004. godine, objavljena u „Službenom glasniku Bosne i Hercegovine,” broj: 34/04).

Tužena je pravo stanovanja crpila iz volje tužitelja da joj pomognu, a čija volja nije bila da ona u stanu zasnunje dom, nego da privremeno stanuje dok ne riješi svoje stambeno pitanje. Stoga tužena je nesavjesna kada na tom pravu, crpi svoje pravo na dom, koje je oprečno volji tužitelja, te svrsi u koju je stan dat - pomaganje, pa u tim okolnostima nema balansa i ravnomjernosti u odnosu na imovinu tužitelja da istom raspoložu, niti tu ima razmjernosti u odnosu na njihova vlasnička prava. Radnje i ponašanje tužene, koje crpi iz datog prava pomaganja, ne mogu se pretvarati u pravo na dom bez obzira na trajanje pomaganja, kako to tužena želi, kada takvo pravo tuženoj od tužitelja nije ni dato, pa na takav način i uz ponašanje tužene ne mogu biti tužitelji ograničeni, protivno svojoj volji u svom pravu vlasništva saglasno odredbi člana 17. Zakona o stvarnim pravima.

Institut prava na dom na nekretnini u tuđem vlasništvu, nije uspostavljen u svrhu za koju je predmetni stan koristila tužena, da na temelju datog prava korištenja bez naknade dok se ne snađe, zasniva sada pravo vlasništva, pa kako to ne može ostvariti, da onda na istim tim okolnostima ostvari pravo na dom, jer to ne proizilazi ni iz člana 8. stav 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Stoga za pravilnim se pokazuje stav prvostepenog suda da nema kršenja prava na poštovanje doma jer je u postupku utvrđeno da tužena ne ispunjava zakonom propisane uvjete za sticanje prava vlasništva na predmetnom stanu, tako da sporni stan ne predstavlja „dom” tužene u smislu značenja člana 8. stav 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Tužena je na raspravnom zapisniku sa glavne rasprave od 08.11.2022. godine strana sedma pasus prvi potvrdila, da je mogla davno riješiti svoje stambeno pitanje, ali da to nije učinila jer je očekivala da joj tužitelji prevedu u vlasništvo predmetni stan, što potvrđuje da je zato imala mogućnosti, ali da se umjesto toga ipak odlučila da nastavi koristiti sa pomoći od tužitelja, korištenjem stana bez naknade, jer joj je to bilo povoljnije, što opet potvrđuje da iseljenje tužene ne predstavlja nelegitimno miješanje u pravo na dom, pa isto iseljenje ima legitiman cilj u okolnostima predmetnog slučaja. Tuđa pomoć i ostvarena korist, dva sukobljena parametra, kao što su i pravo vlasništva koje imaju tužitelj i korištenje stana do opoziva koje ima tužena, što je u predmetnom slučaju ostvareno, ne mogu se pretvarati u pravo na dom,

zloupotrebom tog prava i povjerenja, niti iz istog izvoditi pravo na dom, niti po tom osnovu ograničavati tužiteljima pravo vlasništva.

Kada se pođe od principa razmjernosti u okolnostima konkretnog slučaja, da tužitelji nisu u posjedu stana više od 20 godina, da više od 20 godina ne ubiru zakupninu, a to sve u svrhu pomoći tuženoj, da tužena tu pomoć i koristi, da zloupotrebom povjerenja želi nastaviti i dalje da ostvaruje tu korist kroz pravo stanovanja na način kao i dosada, te iz njega i izvoditi pravo vlasništva, što je dokaz njena podnesena protivtužba, bez nuđenja plaćanja zakupnine, tada tako održavanje stanja u korist tužene ne bi bilo opravdano, niti razmjerno, u odnosu na vlasnička prava tužitelja u okolnostima kada je sama potvrdila da je mogla riješiti davno svoje stambeno pitanje, pa je to pretjeran teret na strani vlasnika i njegove imovine, te dovodi do faktičkog gubitaka prava na posjed, gubitka prava korištenja stana, te gubitka ekonomske koristi, što je jednako gubitku prava vlasništva.

Prema članu 1. Protkola broj 1. uz Evropsku konvenciju svako fizičko ili pravno lice ima pravo mirno na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uvjetima predviđenim zakonom i općim načelima međunarodnog prava.

Stoga, kako prema stanju spisa i utvrđenim činjenica proizilazi da nisu ispunjene pretpostavke da bi se u konkretnom slučaju radilo o pravu na dom, to traženje tužitelja, da se izvrši iseljenje tužene iz predmetnog stana i njegova predaja vlasnicima u posjed, u okolnostima konkretnog slučaja ne predstavlja povredu člana 8. Konvencije. Tužena nije stekla nikakvo pravo na predmetni stan u smislu značenja člana 1. Protkola broj 1. uz Evropsku konvenciju, jer sama pretpostavka da će njoj tužitelji dati u vlasništvo stan, zbog čega nije rješavala svoje stambeno pitanje, ne čini pravo na imovinu, jer pravo na imovinu ne postoji do trenutka dok osoba nema konstituisano pravo na imovinu. Stoga donošenjem presude kojom se štiti pravo vlasnika stana u smislu člana 126. stav 1. i 2., člana 127. stav 1. Zakona o stvarnim pravima² ne može predstavljati povredu prava tužene na imovinu u smislu člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine, odnosno iz člana 1. Protkola broj 1. uz Evropsku konvenciju, kad to pravo nema ni konstituisano.

Organi vlasti se mogu miješati u pravo na poštovanje doma ukoliko su ispunjena tri uvjeta: prvo, ometanje mora biti u skladu sa domaćim zakonom, tj. zakon mora biti dostupan i ne smije biti arbitraran, drugo, ometanje mora imati legitiman cilj, i treće, ometanje mora biti razmjerno cilju kojem se teži. Ako se, dakle, utvrdi da je ometanje ostvarivanja prava „u skladu sa zakonom”, sljedeći korak je ustanoviti je li ono opravdano. Određivanje takve opravdanosti vrši se pomoću testa koji se sastoji od dva dijela: a) utvrđivanje ima li ometanje legitiman cilj i b) uspostavlja li se odgovarajuća ravnoteža između interesa podnosioca prijave i interesa društva (tzv. test proporcionalnosti), što je u predmetnom slučaju upravo ostvareno.

Stoga je drugostepeni sudu pogrešno primijenio materijalno pravo kada je tužbeni zahtjev odbio u cijelosti, uzimajući u obzir samo period stanovanja, a zanemarujući ostale okolnosti iz predmetnog slučaja u ocjeni principa razmjerenosti po člana 8. Konvencije, što je imalo za posljedicu i pogrešnu primjenu materijalnog prava, pa je valjalo primjenom odredbe člana 250. stav 1. ZPP reviziju tužitelja usvojiti drugostepenu presudu preinačiti i odlučiti kao u stavu prvom izreke presude.

Prema odredbi iz člana 397. stav 2. ZPP-a, kada sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, odlučit će o troškovima cijelog postupka. Preinačenjem drugostepene

² „Službene novine F BiH“, broj: 66/13 i 100/13

presude tužitelji su u cijelosti uspjeli u sporu.

Uz dosuđene troškove u prvostepenoj presudi koji su pravilno odmjereni u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata, tužiteljima pripadaju i troškovi na ime sastava revizije sačinjene po advokatu, pa je na osnovu odredbi člana 397., 386. stav 1. i 387. stav 1. ZPP, u vezi sa odredbom člana 12. i člana 13. tačka 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine F BiH“ broj 22/04) sud obavezao tuženu da tužiteljima nadoknadi troškove sastava revizije po advokatu u iznosu od 1.442,61 KM, a rok za izvršenje činidbe i početak toka roka određen je primjenom odredbe iz člana 179. stav 1. i 2. ZPP.

Revizija tužene nije dopuštena

Prema odredbi člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP)³, revizija nije dopuštena ako vrijednost pobijanog dijela pravomoćne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM. Pri tome se, kao vrijednost predmeta spora uzima u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva (član 316. stav 2. ZPP).

Izuzetno, Vrhovni sud Federacije može dopustiti reviziju u svim predmetima ako ocijeni da bi odlučivanje po reviziji bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima, odnosno da odluka o sporu zavisi od rješenja nekog materijalno-pravnog ili procesno-pravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni. (član 237. stav 3. i 4. ZPP)

Predmet spora po protivtužbi tužene je nenovčani zahtjev, pa je za ocjenu prava na izjavljivanje revizije mjerodavna vrijednost predmeta spora koju je tužena u svojoj protivtužbi naznačila (član 53. stav (2) tačka 5) i član 316. stav (1) u vezi sa članom 321. stav (2) ZPP). Tužena u protivtužbi za nenovčano potraživanje, koji zahtjev je postavljen na pripremnom ročištu od 23.06.2022. godine nije označila vrijednost spora, zbog čega ona iznosi nula KM, pa nije ostvaren imovinski cenzus, kao kriterij uslova dozvoljenosti revizije iz člana 237. stav 2. ZPP-a.

Okolnost što je prvostepeni sud u uvodu presude greškom naznačio vrijednost spora iz tužbe tužitelja i za protivtužbu tužene u iznosu od 40.000,00 KM, i to učinio fazi izrade presude, odnosno pismenog otpravka, nije od uticaja na odluku o dozvoljenosti redovne revizije, saglasno odredbi člana 321. stav 2. i 3. ZPP-a, pa je ostala jedina mjerodavna vrijednost za pitanje dopuštenosti revizije u ovoj pravnoj stvari, vrijednost predmeta spora označena u protivtužbi tužene (stav zauzet na sjednici Građanskog odjeljenja Vrhovnog suda F BiH, od 09.10.2019. godine).

Prednje stoga što, prema odredbi člana 53. stav 2. tačka 4. ZPP tužitelj je dužan u tužbi označiti vrijednost spora, pa i kada se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčani iznos i mjerodavna je ona vrijednost spora koja je označena u tužbi. Označenu vrijednost spora može promijeniti samo sud, ako ocijeni da je tužilac istu suviše visoko ili suviše nisko označio, i to najkasnije na pripremnom ročištu, a ako pripremno ročište nije održano onda na glavnoj raspravi – član 321. stav 3. ZPP-a.

Međutim, kako sud nije na pripremnom ročištu, a niti kasnije na glavnoj raspravi rješenjem odredio drugu vrijednost predmeta spora, što potvrđuju raspravni zapisnici koji su sastavni dio prvostepenog spisa, to tužena nije mogla naknadno steći pravo na izjavljivanje redovne revizije. Zbog toga u predmetnom slučaju tužena je mogla koristiti samo pravo na izuzetno dopuštanje revizije, u skladu sa odredbama člana 237. stav 3. 4. i 5. ZPP, na koji način

³ „Službene novine Federacije BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

joj je omogućen pristup sudu, koji je ograničen zbog nastupanja prekluzije iz član 321. stav 2. i 3. ZPP-a.

Tužena, nije predložila da se revizija u ovom predmetu dopusti na osnovu odredbe člana 237. stav 3. ZPP, niti je u reviziji naznačila pravno pitanje zbog kojeg je revizija podnesena, kao ni razloge zbog kojih smatra da je ista važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Kako revizija tužene nije podnesena u skladu sa odredbom člana 237. stav 5. u vezi sa stavom 3. i 4. ZPP, to u ovom slučaju nisu ispunjeni uslovi za dopuštanje izuzetne revizije, u smislu člana 237. stav 3. i 4. ZPP, pa je reviziju na osnovu odredbi člana 247. stav 1. ZPP valjalo odbaciti kao nedopuštenu.

Na osnovu odredbe iz člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP-a odbijen je zahtjev tužene za naknadu troškova za sastav revizije u iznosu od 1.233,00 KM jer nije uspjela u revizijskom postupku.

Predsjednica vijeća
Mirsada Čaušević-Dučić, s.r.